

Εβδομάς 24

ΕΒ.

ΑΘΗΝΑΙ 24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1929.

ΑΡ. 98.

ΤΟ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ
Η ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Η οδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει και απολυμνίζει τους δόντας. Καταστρέφει τους φρεγές της σήφως και δροσίζει το στόμα.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΕΝΕΡΓΗ
ΤΟ ΑΝΤΙΣΤΡΕΦΙΜΟΝ
ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟ
ΜΕ ΟΞΥΜΗΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ
ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝΟΝ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

Ειδικόν Γαλλικόν φάρμακον κατά της Συφιλίδος.
Εγκεκριμένον παρά του Ίατροσυνεδρίου της Ελλάδος και της Φαρμ. Σχολής Πανεπιστημίου Παρισίων. Αντιπρόσωποι Υιοί Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ Σ^α Πειραιά.
Επιστημονικαί οδηγίαι παρά Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτῖφ Μοσχούλα, Αθήναι, Σωκράτους 36. επίσης και εἰς τὸ Ίατρείον ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 14.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ
ΟΠΤΙΚΑ ΚΑΙ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

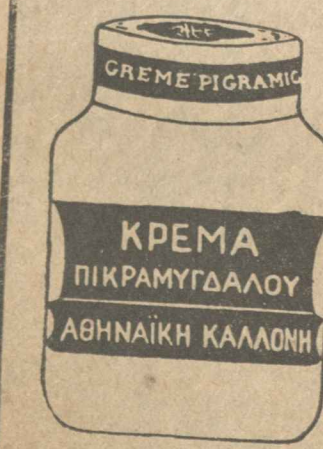
ΥΣΤΑΝ
τὸ Νέον Γαλ. φάρμακον ΥΣΤΑΝ (ΚΑΨΥΛΑΣ) θεραπεύει τὴν χρονίαν Κυστίτιδα καὶ βλεννόρροιαν.

Εφθασεν
τὸ νέον
γερμανικὸν
φάρμακον

URODOL
κατὰ τὸν ΑΡΘΡΙΣΜΟΝ ΠΑΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΝ ΠΑΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΝ ΑΡΘΡΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΑΡΘΡΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΑΡΘΡΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΤΟ ΥΔΩΡ ΝΤΙΣΟΡ
Δὲν εἶναι μόνον τὸ ὄνειρώδες μεταξὺ τῶν ἀποψιλωτικῶν, ἀφοῦ χωρὶς νὰ παρουσιάσῃ καμμίαν δομὴν ἐξαιλεῖται ἐν τῷ λεπτοῦ τὰς τρίχας τῆς ἐπιδερμίδος, ἀλλ' εἶναι συνάμα τὸ οἰκονομικώτερον, διότι ἐν τέταρτον τοῦ φαλιδίου, εἰς τὸ ὁποῖον περιέχεται, ἀρκεῖ διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τις ἀπὸ τὰς τρίχας τοῦ σώματος. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Μυροπολῖτα καὶ Φαρμακεία.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα **ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΚΑΝΟΥΧ**
Στοὰ Πεσματζόγλου, Ἀθήναι

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΥΜΟΡΦΙΑΣ & ΚΑΛΟΝΗΣ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΝ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ
ΕΙΝΑΙ Η ΚΡΕΜΑ ΠΙΚΡΑΜΥΓΔΑΛΟΥ
Τὴν συνιστοῦν οἱ καλύτεροι δερματολόγοι.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία καὶ Καταστήματα
ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ
Κεντρικὴ ἀποθήκη ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΚΑΤΣΑΡΗ ΚΑΙ ΡΕΡΑ
ΓΩΝΙΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 17 & ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Μοσχ. 17
(ΛΙΠΕΡΗ ΑΡ.Ι. ΜΟΥΣΕΙΟΥ)
ΑΡΧΙΕΠΙΤΑΚΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. ΝΙΚΟΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β'.
ΕΥΝΑΡΜΟΜΑΙ ΕΤΗΘΕΙΑΙ
Εκδοτικός Δοκ. 100
Εκδοτ. Νο. 16 & Δ. 4
ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΔΥ ΔΡΑΧ. 2
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Μαροζαγάματα φθάνουν πολλές φορές νὰ μὴ ἀποκαλύψουν τὸν χαρακτὴρα ἐνὸς ἀτόμου, ἀλλ' ὅσο πάλι μαροζογεγονότα φθάνουν γὰρ νὰ μᾶς ἀποκαλύψουν τὴν νοσηρότητα ἐνὸς ἀνθρώπου.

Δὲν πῶς, δὲς νὰ γνωρίσῃς ἕναν ἄνθρωπο; Πρῶτον τὸν μεθυσμένο, παρακολούθησε τὸν ὅταν πᾶν χωρὶς. Καλὰ κ' ἄγρια δὲ αὐτὰ, μὰ ὅταν κανεὶς ἔχει νὰ κάνει μὲ γυναῖκα, δηλαδὴ — καὶ τοῦτο μὴ πρὸς κακοφανισμόν τῶν παρὰ ἀγαθῶν μου ἀναγνωστῶν — μὲ τὸ πηλοῦτο δὲν πῶς ἐλάσεν ὁ Θεός, ἐπατρέψτε μου νὰ διαφωνήσω. Ἐνας ἄνθρωπος μπορεῖ θανάσιμα νὰ σοῦ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ μαζολογήσῃς τὸν χαρακτὴρα του, φτάνει νὰ τὸν παρακολούθησῃς μεθυσμένο ἢ χαρτοπαίζοντα, ἀλλὰ μὰ γυναῖκα οὐδέποτε, καὶ αὐτὸ γὰρ τὴν ἀπλούστατο λόγο διὰ μὴ γυναῖκα φτάνει νὰ θέλῃ νὰ σοῦ φανερώσῃ τὴν σκέψιν ἢ τὰ πάθη της — καὶ διὰ αὐτὰ κυρία συστατικὰ τοῦ χαρακτὴρα της — καὶ θὰ τὸ καθορώσω. Θὰ κατανοήσῃς καλύτερα θανάσιμα ὅχι μόνον νὰ μὴ σοῦ φανερώσῃ τὸν ἑαυτὸ της, ἀλλὰ καὶ γὰρ σοῦ δώσῃ μὴ διότεια ἀντίθετη ἐντύπωσις γι' αὐτὴν.

Τὸ χαριτωμένο αὐτὸ πιασματάκι περιχέει μέσα του τόσο παράξενα καὶ ἀντίθετα στοιχεῖα, πῶς μὴ τὴν ἀλήθειαν, φθάνει κανεὶς στὸ σημεῖο νὰ καταραστῇ τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμήν ποὺ καταπιάσῃται μαζί του.

Ἔτσι καὶ γὰρ σήμερα, ἂν θελήσω νὰ γράψω γι' αὐτὸ, σὲ γενικὴς γραμμῆς, θὰ καταλήξω νὰ γράψω τὰ χειρόγραφα μου, ἀπὸ ἀμφιβολία πῶς δὲν καταρώσομαι νὰ δώσω τὴν εἰκόνα του. Ἐν αὐτῷ ἀκριβῶς θὰ προτιμήσω νὰ περιορισθῶ σ' ἕνα σημεῖο, σημεῖο ἄλλωστε ποὺ μοῖβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐνδιαφερόμην γι' αὐτό.

Καὶ, τὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι ἴσως καὶ τὸ κοινότερον καὶ τὸ πᾶν συνειδητόν σ' ὅλες τῆς κατὰ φύσιν καὶ ἀσθητικῆς γυναικεῖς καρδοῦς: ἡ ἑλπίς.

Ἀσφαλῶς δὲν ὑπάρχει διακοδέστερο κ' ἐπιθυμητότερο αἶσθημα ἀπ' αὐτό. Μπορεῖ βέβαια αὐτὸ κ' αὐτὸ νὰ μὴ εἶναι τόσο ἐπικίνδυνον ἢ καὶ νὰ μᾶς διασκεδάσῃ κάποτε, ἀλλὰ ἀνεπιθύμητον εἶναι τὸ πᾶν ἐνοχλητικό.

Ἐπειδὴ ὅμως θέλω νὰ εἶμαι δίκαιος καὶ νὰ μὴ συμπεριλάβω μέσα στὸν χαρακτὴρισμόν μου αὐτόν, ὅλες τῆς ἑλπίδος γενικῆς, θάθελα πρῶτον-πρῶτον, νὰ βάλω τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν της. Ἄλλως τε καθε κανόνας ἔχει καὶ τῆς ἐξαιρέσεώς του.

Καὶ θέλω, ποῖος μπορεῖ νὰ πῇ ὅτι δὲν τοῦ εἶναι ἐξ ἴσου ἀγαπᾶ κ' ἐχθροῖς διὰ ἐκείνην τὰ μικροεἴγηματα μᾶς ἑλπίδος, διὰν προέρχονται ἀπὸ ἕνα ἀγαπημένο πρόσωπον, ὅπως καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια ἢ ἐκδήλωσις τῆς ἀγάπης του ἢ μὰ ματὰ γοήτῳ, μὰ πῶς εἶναι γεμάτη ἐπιπολέσεις, ἕνα στιγμιαῖο ἀγγιγίμα τῶν χειρῶν, καὶ ἕνα γλυκὸ φιλὶ ἀκόμα;

Κανένας. Ἡ ἑλπίς αὐτὴς ξαναγεννᾷ τὴν ἀγάπην, ζοφεροῦν τὸ ἐνδιαφέρον, ἀνάβουν τὸ πάθος, καὶ πρέπει ὅχι μόνον νὰ τὰ ἀνεχόμεθα ἢ νὰ τὰ θέλουμε, ἀλλὰ νὰ τὰ ἐπιζητᾶμε καὶ νὰ τὰ ἀγαπᾶμε.

Ὅμοιοι μὲ δύο λόγια ἡ σκηνογραφία. Μεσημέρι σ' ἕνα ρεστοράν. Πίνω τὸν καφέ μου καπνίζοντας ἄσπρα τὰ τσιγάρα μου. Πλάι μου σ' ἕνα ἄλλο τραπέζι κάθεται ἕνας κύριος καὶ μὴ κυρία. Δὲν ἔχει πάλι κόσμιο, καὶ εἶται μπορὸς νὰ παρακολουθῇ τὴν συζήτησίν τους — πῶς γίνεται ἄλλωστε ἀρκετὰ δυνατὰ.

— Ἐρεῖς, τῆς λέγει ἐκεῖνος, ὁ Γιώργος ἔχει τώρα μὴ καινούρια φιλενάδα. Μὰ νὰ τὴν ἔβλῃς, εἶναι τόσο ὁμορφή. Σωστὴ κοίτα.

Αὐτὴ τὸν ἀκούει χωρὶς νὰ μιλήσῃ, παίζοντας νευρικά μὲ τὸ κουτάλα τοῦ παγοῦ της. Ἡ εἰδησις ἀσφαλῶς δὲν τὴν εὐχαριστεῖ.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμήν, μπαίνει στὸ ρεστοράν ἕνα ζευγάρι. Ἀνταλλάσσονται ἐκτενέστερον χαιρετισμοί.

— Καλημέρα Γιώργου, εἶπε ἐκεῖνος, καὶ δειχνοντας τὸν νεοφερμένο μὲ τὸ χέρι του τῆς δύο ἄλλες κενὲς καρέκλες συνεχίζει, ἔλατε καθίστε στὸ τραπέζι μας, εἰμὲς φάγαμε.

Τὸ ζευγάρι πλησιάζει. Γίρνε ἡ σχετικὴ σύστασις στὴν νύκτα τοῦ Γιώργου — στὴν καινούρια δηλαδὴ φιλενάδα τοῦ Γιώργου κατὰ τὴν προηγουμένην λεχθεῖσαν δήλωσιν — καὶ τὸ γκαρόν περιποιητικώτατα σπεύδει νὰ διηρετῇ τοὺς νεοεμφανισθέντας.

Ἡ φιλενάδα τοῦ Γιώργου εἶναι προφανῶς Γερμανίδα ἢ τοὐλάχιστον μιὰ τὰ Γερμανικά, πράγμα ποὺ δὲν κάνουν οἱ δύο κύριοι. Ἔτσι ἐπειδὴ κατὰ διαβολικὴν τύχην ἡ πρώτη κυρία ἔχει γνώσεις γερμανικῆς, ἀναλαμβάνει αὐτὴ νὰ τῆς κρατῇ συντροφίαν, τὴν ὥρα ποὺ οἱ δύο κύριοι μιλοῦν γὰρ διότεια ἀσχετὰ πράγματα.

Καὶ ἡ κυρία, μετὰ τινος προεισαγωγικῆς ἐρωταποκρίσεως ἀρχίζει νὰ λήρ στὴν ξένη:

— Τὸ καὶ τὸ, καὶ μὲ τὴν μὴ κοινὴν ὅσπερ ἀπ' τὴν ἄλλην, κατὰ φύσιν νὰ πῇ στὴν νέαν φιλενάδα τοῦ Γιώργου, γι' αὐτὸν ὅτι λέγεται καὶ δὲν λέγεται. . . . Πῶς εἶναι πρόστυχος, ἀγενής, τοιγαυὶς, πῶς κακομεταχειρίζεται τὴν γυναῖκα ποὺ θὰ πιστεύω στὴν ἀγάπην του, πῶς εἶται τὴν ἑκείνη κ' αὐτὴν, καὶ σὸ τέλος συνοδεύοντο μ' ἕνα εἰρηστικό μὰ καὶ φαρμακερὸ χαμόγελο, προσθέτει καὶ τὸ ἐπιμύθιον: πρὸς αὐτὴν τὴν ἴδια καὶ χειρότερη τύχη ποὺ εἰσέλθῃς θὰ περιμένῃ κ' ἐκεῖνη.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ κακομοῖρα ἡ ἄλλη, τῆς χαίρει κυριολεκτικῶς, ἀκούει σὰν ἀποδεδειγμένη χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἀρπάσῃ τίποτε. Διὰ μὴ στιγμὴν ὁ Γιώργος σπικνέται καὶ πλησιάζει κάποιον ἄλλον κύριον. Τὴν στιγμήν αὐτὴ ἡ κυρία γυρίζει στὸν καθάκτερον της καὶ μὲ δύο λόγια τοῦ ἐξιστορεῖ τὴν συνομιλίαν ποῦ μὲ τὴν ξένη.

— Αἱ πῶς εὐχαριστήθηκα, τελειώνει νὰ μᾶς ἄλλῃ φορὰ ὁ παρὰ φύσιν νὰ ἀφίρῃ ἐμένα γὰρ μὴ παρρησιαστικὰ. Μὰ σοῦ τὴν ἔκανα βατόν. Ἀσφαλῶς θάνα ἡ τελευταία φορὰ ποὺ τῶνε μαζί. . . .

Διακρίνεται ὅμως γιὰ τὸν Γιώργου τελειώσει μὲ τὸν κύριον καὶ γύρισε στὸ τραπέζι. Ἀρχίζουν νὰ τῶνε. Ἡ ξένη κυρία δὲν ἔχει ὅρεξιν. Στῆς ἄλλης κυρίας τὸ πρόσωπον ἔχει ἀπώθη τὸ χαμόγελο τῆς εὐχαριστημένης ἐκδικήσεως.

Μὴ μπορώντας νὰ ἀνεχθῇ παραπάνω νὰ βλέπῃ τὴν γυναῖκα αὐτὴ, σηκώνομαι καὶ φεύγω ἀηδισμένος. Δὲν ἐπιχειρῶ νὰ δώσω συμπερίσπασμα. Βγάλε το μόνον σας. Θάνα ἔτσι καλλίτερο!

Μὴ τέτοια μοχθηρία δὲσ κ' ἂν ἀκόμα ἔχει γὰρ ἐλατηρία της, τὴν ἑλπίδα δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ μείνῃ πάντα μὰ πρᾶξι πρόστυχῃ καὶ ἀηδιστικῇ.

Ν. Νικολάου

Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΣΑΒΙΛΙΑ

PAUL MARGUERITE

Ο Κόντης του Φράνκα και ο γείτονός του Τζούντις, κόντες της Ιστρίας, μισούνταν τρομερά. Από καιρό πολεμούσαν ο ένας τον άλλον, και όλοι οι συγγενείς τους πήραν μέρος σ' αυτή τη θενεττία τους.

Η προκλήσεις και τα παραφύλαγματα, ή φανερός μάχες και τα προδοτικά μαχαρώματα ήταν καθημερινά.

Το μίσος αυτό κρατούσε ζωντανό πάντα στην καρδιά του άνδρός της ή θύορση κόντεσσα Σαβίλια, γυναίκα του γενναίου Κόντε του Φράνκα, που ο Τζούντις της Ιστρίας την ελγαν άλλοτε αγαπήσει φλογερά, τόσο, που ήθελε να την στεφανωθεί. Τίς μάστιχα και να την αγαπούσε ακόμα τώρα, κι ήταν λυσσασμένος που την έβλεπε στην άγκαλιά ενός άλλου.

Και έτσι, ανάμεσα στους δυο αυτούς ανθρώπους, βασίλευε το πάθος της άμυνας και της ζηλίας, που κυβερνούν όσους μάχονται έμπρός στα μάτια και για τα μάτια μιας γυναίκας!

Ένα βράδυ, που η Σαβίλια περίμενε τον σύζυγό της, φευγάτο από τρεις μέρες σε εξοστρακία, έννοιωσε να την κυριεύουν κακά προαισθήματα.

Από την κορυφή του μεγάλου πύργου κίταζε έξω κι έβλεπε, ωστόσο το σκοτάδι σαν τι δυστυχία να την περιμενε.

Η καρδιά της ήταν άβουλη σαν να ήπια υσώναμο ή άπια, κι όταν ξυπνούσε ξαφνικά, την αίσθανόταν να κτυπά μέσ' στο στήθος της δυνατά.

Μήπως της έβριζε κανείς μάγια, μήπως τη μάταζε; Και με τις γυναίκες της έχυσαν μιά στάλα λάδι ή μολύβι λυωμένο, όπως κάνουν μέσα σε νερό, για να δουν την τύχη.

Τα σημάδια ήταν κακά και φώναζε τότε τον εφημέριό της να διαβάση εσχές. Και γονατισμένη ή ίδια σιγανόλεγε τα τροπάρια και τα ε' άμην.

Το μυαλό της όμως δεν ήταν εκεί νυχτερίδες, που της τραβούσε το φως, γυροίκανε γύρω απ' το κεφάλι της και άγγιζαν τα μαλλιά της, σαν ψυχρές πεταμένον που δεν ήσαν ανάπανο.

Κάτω-κάτω στο βουνό φάνηκαν φωτά. Χάνουνταν πίσω απ' τις κόχες των δρόμων, που στεγα θγαίνανε πάλι: φέγγανε κάποια πομπή.

Ήταν άνθρωποι του κάστρου, πρώτοι-πρώτοι ο θεός και οι άδελφοί του κόντε, πίσω τους δέκα τρεις συγγενείς και ξάδελφοι της κόντεσσας.

Φέροναν κάποιον σκιστό, και η Σαβίλια, άμα κατέβηκε τρεχάτη στην κρεμαστή γέφυρα, γνώρισε τον άνδρα της, που σε κάποιο συναπάντημα με στρατιώτες του Τζούντις, τον παραφύλαξαν και τον σκότωσαν.

Το αίμα έτρεχε απ' το στήθος του, το στόμα του είχε άφροσύ.

Από τόσο πολύ θύορφος που ήταν, με τα μεγάλα γλυκά του μάτια, είχε γίνει τρομακτικός: τα μάτια του ήταν σά γυάλινα, κι άνοιγε τα σαγόνια του με τ' άσπρα δόντια έξω σαν λίκος φορισμένος!

Η άπελπισία της κόντεσσας, όπως κι έπρεπε, ήταν δίχως όρια. Με φωνές και με κλάμματα τραβούσε τα μαλλιά της τα ώραία. Τρεις μέρες δεν έφαγε, δεν ήπια.

Όρκισε τους δικούς της να εκδικηθούν. Άναθεμάτισε τον Τζούντις, τον φονιά, και τους δικούς του, ως τον τελευταίο.

Κι άρου τέλειωσε ή κηδεία, έμεινε στο παρακλήσιο γονατισμένη πέντε ώρες με το κορμί της μπρούμυτα πάνω στην ταφόπετρα, που σκέπασε τον κύριό της.

Μέσα στην αγάπη της θύοος και στον πόνο της σκεπτετο κι άλας. Όλα μπορούσε να τα φορηθή τώρα! Ο κόντης Τζούντις ήταν δυνατός, εκδικητικός, σκληρός. Άμα έβλεπες το πρόσωπό του, έβλεπες την ψυχή του, άγρια κι αυτή και δόμορφη.

Τώρα προσκάλεσε να έλθουν και άλλοι όπαδοί του. Κι αν πολιορκούσε το κάστρο; Τι θα γινόταν τότε εκείνη; Η δικόνοια είχε κι άλας μπει ανάμεσα στους δικούς της.

Και τότε, δίχως τον αθένη και άνδρα της για να την ύπερασπίση, ανατόχισε ως το κόκκαλο από ένα άγνωστο τρόπο.

Όπως θύοος ήταν γυναίκα μυαλωμένη και πονηρή, μ' όλα τα λίγα χρόνια της, έμπαστεύθηκε στον εφημέριό της, έναν καλόγερο εύστοφο και με έξυπνα μάτια, και τον έστειλε να έπαύξη την φίλια του κόμιν.

Ο εφημέριος έφερε το μήνυμα στον κόντε. Όπως έφαινονταν ειλικρινής, ο Τζούντις, κάμαριέρα της Σαβίλιας.

Ολόκληρο συμπόσιο, άρχισήκανε την καμπαριέρα της Σαβίλιας.

Πολλές φορές με τα μάτια της έβλεπε φιλιασμένον, πώς έβρισε πολύ σπύο παιχνιδι της κυρίας της.

Μιά μέρα, εκείνος κατάφερε να της πει: κι όπως ήταν γερά και πλεονέκτησε, και κουνέντασε για χορήματα.

Η καμαριέρα συνενηθήρε τότε κι άσυνγενείς του Τζούντις. Έκείνη έσέθησαν πολλά χορήματα.

Να μπειν θύοος στο κάστρο δια της δύοης, δεν μπορούσαν πολλές έπιδες του κόντε έλευθερώσουν τον κόντε δεν έπρεπε.

Τότε η καμαριέρα έβαλε στο γέλο και έδινά ένοος έπογοίον διαδρόμω, και έσέγιωρτή, βράδυ, που έκελη μένος της τωίτας, οι όπαδοί του Τζούντις χόρτασαν στο κάστρο.

Η Σαβίλια ύπερασπίσθη έπ' άκαρπία, δικών της με άπελπισία. Όταν άκου άκου της σάλας φάνηκε ο Τζούντις, πήγανε και τον έλευθερώσανε, κατέβηκε ήθεσε πιά ή άρα της κι έβγαυε τον άνδρα της.

Οι συγγενείς της σφαχθήκανε έπ' άκαρπία, πώς της. Μέσα σ' αυτό το μαζελάκι, μετά θάνατο το φόνεμά της και τα πατούσανε σε ορέματα που τρέχανε χόθηκε κόκκινο χρσάκι κατά γής.

Την πήραν από κε. Άπόρση που έκαμαν τίποτε κακό.

Την έκλεισαν σε μιά χαμηλή κελιά, περιμένη να έλθη ο κόντης, είτε με μόνον ή άνασθη έλπίδα, για να την πιατατή και άνασθη έλπίδα, για να την πιατατή, είτε, που είναι και πιο πιθανό, τον δόση. Άλλά εκείνος δεν φάνηκε ποτέ.

Σάν έζημώωση, την πήραν και την έβγαλαν έξω απ' το κάστρο.

Σ' ένα σταυροδρόμω είδε λίκος σπύο, εκεί κάθε μέρα, ερχούνταν ή Σαβίλια και τον έβλεπε. Δίχως να δγάλη λείει, έχότανε το μίσος της και τα μάτια της έβγαζαν φλόγες.

Τόν κοίταζε καλά, κι έπειτα ξαφνικά πατούσε χάχανα χλειψή. Κι άσοι άωναν το γέλοιο αυτό, που μέσα του κουνόινε μιά τρέλα εκδικήσεως, πδάβαιναν.

Το ύοος της κατάμοντρα χίλιες βροίειες, έβαζε τους λακέδες της και τον γιοιούζαν.

Έκείνος σάν κουφός, δίχως να κινηθή, την κοίταζε μόνο κατάματα, σάν έζω κλεισμένο στο κλουβί.

Τώρα προσκάλεσε να έλθουν και άλλοι όπαδοί του. Κι αν πολιορκούσε το κάστρο; Τι θα γινόταν τότε εκείνη; Η δικόνοια είχε κι άλας μπει ανάμεσα στους δικούς της.

Και τότε, δίχως τον αθένη και άνδρα της για να την ύπερασπίση, ανατόχισε ως το κόκκαλο από ένα άγνωστο τρόπο.

Όπως θύοος ήταν γυναίκα μυαλωμένη και πονηρή, μ' όλα τα λίγα χρόνια της, έμπαστεύθηκε στον εφημέριό της, έναν καλόγερο εύστοφο και με έξυπνα μάτια, και τον έστειλε να έπαύξη την φίλια του κόμιν.

Ο εφημέριος έφερε το μήνυμα στον κόντε. Όπως έφαινονταν ειλικρινής, ο Τζούντις, κάμαριέρα της Σαβίλιας.

Ολόκληρο συμπόσιο, άρχισήκανε την καμπαριέρα της Σαβίλιας.

Πολλές φορές με τα μάτια της έβλεπε φιλιασμένον, πώς έβρισε πολύ σπύο παιχνιδι της κυρίας της.

Μιά μέρα, εκείνος κατάφερε να της πει: κι όπως ήταν γερά και πλεονέκτησε, και κουνέντασε για χορήματα.

Η καμαριέρα συνενηθήρε τότε κι άσυνγενείς του Τζούντις. Έκείνη έσέθησαν πολλά χορήματα.

Να μπειν θύοος στο κάστρο δια της δύοης, δεν μπορούσαν πολλές έπιδες του κόντε έλευθερώσουν τον κόντε δεν έπρεπε.

Τότε η καμαριέρα έβαλε στο γέλο και έδινά ένοος έπογοίον διαδρόμω, και έσέγιωρτή, βράδυ, που έκελη μένος της τωίτας, οι όπαδοί του Τζούντις χόρτασαν στο κάστρο.

Η Σαβίλια ύπερασπίσθη έπ' άκαρπία, δικών της με άπελπισία. Όταν άκου άκου της σάλας φάνηκε ο Τζούντις, πήγανε και τον έλευθερώσανε, κατέβηκε ήθεσε πιά ή άρα της κι έβγαυε τον άνδρα της.

Οι συγγενείς της σφαχθήκανε έπ' άκαρπία, πώς της. Μέσα σ' αυτό το μαζελάκι, μετά θάνατο το φόνεμά της και τα πατούσανε σε ορέματα που τρέχανε χόθηκε κόκκινο χρσάκι κατά γής.

Την πήραν από κε. Άπόρση που έκαμαν τίποτε κακό.

Την έκλεισαν σε μιά χαμηλή κελιά, περιμένη να έλθη ο κόντης, είτε με μόνον ή άνασθη έλπίδα, για να την πιατατή και άνασθη έλπίδα, για να την πιατατή, είτε, που είναι και πιο πιθανό, τον δόση. Άλλά εκείνος δεν φάνηκε ποτέ.

Σάν έζημώωση, την πήραν και την έβγαλαν έξω απ' το κάστρο.

Σ' ένα σταυροδρόμω είδε λίκος σπύο, εκεί κάθε μέρα, ερχούνταν ή Σαβίλια και τον έβλεπε. Δίχως να δγάλη λείει, έχότανε το μίσος της και τα μάτια της έβγαζαν φλόγες.

Τόν κοίταζε καλά, κι έπειτα ξαφνικά πατούσε χάχανα χλειψή. Κι άσοι άωναν το γέλοιο αυτό, που μέσα του κουνόινε μιά τρέλα εκδικήσεως, πδάβαιναν.

Το ύοος της κατάμοντρα χίλιες βροίειες, έβαζε τους λακέδες της και τον γιοιούζαν.

Έκείνος σάν κουφός, δίχως να κινηθή, την κοίταζε μόνο κατάματα, σάν έζω κλεισμένο στο κλουβί.

Τώρα προσκάλεσε να έλθουν και άλλοι όπαδοί του. Κι αν πολιορκούσε το κάστρο; Τι θα γινόταν τότε εκείνη; Η δικόνοια είχε κι άλας μπει ανάμεσα στους δικούς της.

Και τότε, δίχως τον αθένη και άνδρα της για να την ύπερασπίση, ανατόχισε ως το κόκκαλο από ένα άγνωστο τρόπο.

Όπως θύοος ήταν γυναίκα μυαλωμένη και πονηρή, μ' όλα τα λίγα χρόνια της, έμπαστεύθηκε στον εφημέριό της, έναν καλόγερο εύστοφο και με έξυπνα μάτια, και τον έστειλε να έπαύξη την φίλια του κόμιν.

Ο εφημέριος έφερε το μήνυμα στον κόντε. Όπως έφαινονταν ειλικρινής, ο Τζούντις, κάμαριέρα της Σαβίλιας.

Ολόκληρο συμπόσιο, άρχισήκανε την καμπαριέρα της Σαβίλιας.

Πολλές φορές με τα μάτια της έβλεπε φιλιασμένον, πώς έβρισε πολύ σπύο παιχνιδι της κυρίας της.

Μιά μέρα, εκείνος κατάφερε να της πει: κι όπως ήταν γερά και πλεονέκτησε, και κουνέντασε για χορήματα.

Η καμαριέρα συνενηθήρε τότε κι άσυνγενείς του Τζούντις. Έκείνη έσέθησαν πολλά χορήματα.

Να μπειν θύοος στο κάστρο δια της δύοης, δεν μπορούσαν πολλές έπιδες του κόντε έλευθερώσουν τον κόντε δεν έπρεπε.

Τότε η καμαριέρα έβαλε στο γέλο και έδινά ένοος έπογοίον διαδρόμω, και έσέγιωρτή, βράδυ, που έκελη μένος της τωίτας, οι όπαδοί του Τζούντις χόρτασαν στο κάστρο.

Η Σαβίλια ύπερασπίσθη έπ' άκαρπία, δικών της με άπελπισία. Όταν άκου άκου της σάλας φάνηκε ο Τζούντις, πήγανε και τον έλευθερώσανε, κατέβηκε ήθεσε πιά ή άρα της κι έβγαυε τον άνδρα της.

Οι συγγενείς της σφαχθήκανε έπ' άκαρπία, πώς της. Μέσα σ' αυτό το μαζελάκι, μετά θάνατο το φόνεμά της και τα πατούσανε σε ορέματα που τρέχανε χόθηκε κόκκινο χρσάκι κατά γής.

Την πήραν από κε. Άπόρση που έκαμαν τίποτε κακό.

Την έκλεισαν σε μιά χαμηλή κελιά, περιμένη να έλθη ο κόντης, είτε με μόνον ή άνασθη έλπίδα, για να την πιατατή και άνασθη έλπίδα, για να την πιατατή, είτε, που είναι και πιο πιθανό, τον δόση. Άλλά εκείνος δεν φάνηκε ποτέ.

Σάν έζημώωση, την πήραν και την έβγαλαν έξω απ' το κάστρο.

Σ' ένα σταυροδρόμω είδε λίκος σπύο, εκεί κάθε μέρα, ερχούνταν ή Σαβίλια και τον έβλεπε. Δίχως να δγάλη λείει, έχότανε το μίσος της και τα μάτια της έβγαζαν φλόγες.

Τόν κοίταζε καλά, κι έπειτα ξαφνικά πατούσε χάχανα χλειψή. Κι άσοι άωναν το γέλοιο αυτό, που μέσα του κουνόινε μιά τρέλα εκδικήσεως, πδάβαιναν.

Το ύοος της κατάμοντρα χίλιες βροίειες, έβαζε τους λακέδες της και τον γιοιούζαν.

Έκείνος σάν κουφός, δίχως να κινηθή, την κοίταζε μόνο κατάματα, σάν έζω κλεισμένο στο κλουβί.

Τώρα προσκάλεσε να έλθουν και άλλοι όπαδοί του. Κι αν πολιορκούσε το κάστρο; Τι θα γινόταν τότε εκείνη; Η δικόνοια είχε κι άλας μπει ανάμεσα στους δικούς της.

Και τότε, δίχως τον αθένη και άνδρα της για να την ύπερασπίση, ανατόχισε ως το κόκκαλο από ένα άγνωστο τρόπο.

Όπως θύοος ήταν γυναίκα μυαλωμένη και πονηρή, μ' όλα τα λίγα χρόνια της, έμπαστεύθηκε στον εφημέριό της, έναν καλόγερο εύστοφο και με έξυπνα μάτια, και τον έστειλε να έπαύξη την φίλια του κόμιν.

Ο εφημέριος έφερε το μήνυμα στον κόντε. Όπως έφαινονταν ειλικρινής, ο Τζούντις, κάμαριέρα της Σαβίλιας.

Ολόκληρο συμπόσιο, άρχισήκανε την καμπαριέρα της Σαβίλιας.

Πολλές φορές με τα μάτια της έβλεπε φιλιασμένον, πώς έβρισε πολύ σπύο παιχνιδι της κυρίας της.

Μιά μέρα, εκείνος κατάφερε να της πει: κι όπως ήταν γερά και πλεονέκτησε, και κουνέντασε για χορήματα.

Η καμαριέρα συνενηθήρε τότε κι άσυνγενείς του Τζούντις. Έκείνη έσέθησαν πολλά χορήματα.

Να μπειν θύοος στο κάστρο δια της δύοης, δεν μπορούσαν πολλές έπιδες του κόντε έλευθερώσουν τον κόντε δεν έπρεπε.

Τότε η καμαριέρα έβαλε στο γέλο και έδινά ένοος έπογοίον διαδρόμω, και έσέγιωρτή, βράδυ, που έκελη μένος της τωίτας, οι όπαδοί του Τζούντις χόρτασαν στο κάστρο.

Η Σαβίλια ύπερασπίσθη έπ' άκαρπία, δικών της με άπελπισία. Όταν άκου άκου της σάλας φάνηκε ο Τζούντις, πήγανε και τον έλευθερώσανε, κατέβηκε ήθεσε πιά ή άρα της κι έβγαυε τον άνδρα της.

Οι συγγενείς της σφαχθήκανε έπ' άκαρπία, πώς της. Μέσα σ' αυτό το μαζελάκι, μετά θάνατο το φόνεμά της και τα πατούσανε σε ορέματα που τρέχανε χόθηκε κόκκινο χρσάκι κατά γής.

Την πήραν από κε. Άπόρση που έκαμαν τίποτε κακό.

Την έκλεισαν σε μιά χαμηλή κελιά, περιμένη να έλθη ο κόντης, είτε με μόνον ή άνασθη έλπίδα, για να την πιατατή και άνασθη έλπίδα, για να την πιατατή, είτε, που είναι και πιο πιθανό, τον δόση. Άλλά εκείνος δεν φάνηκε ποτέ.

Σάν έζημώωση, την πήραν και την έβγαλαν έξω απ' το κάστρο.

Σ' ένα σταυροδρόμω είδε λίκος σπύο, εκεί κάθε μέρα, ερχούνταν ή Σαβίλια και τον έβλεπε. Δίχως να δγάλη λείει, έχότανε το μίσος της και τα μάτια της έβγαζαν φλόγες.

Τόν κοίταζε καλά, κι έπειτα ξαφνικά πατούσε χάχανα χλειψή. Κι άσοι άωναν το γέλοιο αυτό, που μέσα του κουνόινε μιά τρέλα εκδικήσεως, πδάβαιναν.

Το ύοος της κατάμοντρα χίλιες βροίειες, έβαζε τους λακέδες της και τον γιοιούζαν.

Έκείνος σάν κουφός, δίχως να κινηθή, την κοίταζε μόνο κατάματα, σάν έζω κλεισμένο στο κλουβί.

Τώρα προσκάλεσε να έλθουν και άλλοι όπαδοί του. Κι αν πολιορκούσε το κάστρο; Τι θα γινόταν τότε εκείνη; Η δικόνοια είχε κι άλας μπει ανάμεσα στους δικούς της.

Και τότε, δίχως τον αθένη και άνδρα της για να την ύπερασπίση, ανατόχισε ως το κόκκαλο από ένα άγνωστο τρόπο.

Όπως θύοος ήταν γυναίκα μυαλωμένη και πονηρή, μ' όλα τα λίγα χρόνια της, έμπαστεύθηκε στον εφημέριό της, έναν καλόγερο εύστοφο και με έξυπνα μάτια, και τον έστειλε να έπαύξη την φίλια του κόμιν.

Ο εφημέριος έφερε το μήνυμα στον κόντε. Όπως έφαινονταν ειλικρινής, ο Τζούντις, κάμαριέρα της Σαβίλιας.

Ολόκληρο συμπόσιο, άρχισήκανε την καμπαριέρα της Σαβίλιας.

Πολλές φορές με τα μάτια της έβλεπε φιλιασμένον, πώς έβρισε πολύ σπύο παιχνιδι της κυρίας της.

Μιά μέρα, εκείνος κατάφερε να της πει: κι όπως ήταν γερά και πλεονέκτησε, και κουνέντασε για χορήματα.

Η καμαριέρα συνενηθήρε τότε κι άσυνγενείς του Τζούντις. Έκείνη έσέθησαν πολλά χορήματα.

Να μπειν θύοος στο κάστρο δια της δύοης, δεν μπορούσαν πολλές έπιδες του κόντε έλευθερώσουν τον κόντε δεν έπρεπε.

Τότε η καμαριέρα έβαλε στο γέλο και έδινά ένοος έπογοίον διαδρόμω, και έσέγιωρτή, βράδυ, που έκελη μένος της τωίτας, οι όπαδοί του Τζούντις χόρτασαν στο κάστρο.

Η Σαβίλια ύπερασπίσθη έπ' άκαρπία, δικών της με άπελπισία. Όταν άκου άκου της σάλας φάνηκε ο Τζούντις, πήγανε και τον έλευθερώσανε, κατέβηκε ήθεσε πιά ή άρα της κι έβγαυε τον άνδρα της.

Οι συγγενείς της σφαχθήκανε έπ' άκαρπία, πώς της. Μέσα σ' αυτό το μαζελάκι, μετά θάνατο το φόνεμά της και τα πατούσανε σε ορέματα που τρέχανε χόθηκε κόκκινο χρσάκι κατά γής.

Την πήραν από κε. Άπόρση που έκαμαν τίποτε κακό.

Την έκλεισαν σε μιά χαμηλή κελιά, περιμένη να έλθη ο κόντης, είτε με μόνον ή άνασθη έλπίδα, για να την πιατατή και άνασθη έλπίδα, για να την πιατατή, είτε, που είναι και πιο πιθανό, τον δόση. Άλλά εκείνος δεν φάνηκε ποτέ.

Σάν έζημώωση, την πήραν και την έβγαλαν έξω απ' το κάστρο.

Σ' ένα σταυροδρόμω είδε λίκος σπύο, εκεί κάθε μέρα, ερχούνταν ή Σαβίλια και τον έβλεπε. Δίχως να δγάλη λείει, έχότανε το μίσος της και τα μάτια της έβγαζαν φλόγες.

Τόν κοίταζε καλά, κι έπειτα ξαφνικά πατούσε χάχανα χλειψή. Κι άσοι άωναν το γέλοιο αυτό, που μέσα του κουνόινε μιά τρέλα εκδικήσεως, πδάβαιναν.

Το ύοος της κατάμοντρα χίλιες βροίειες, έβαζε τους λακέδες της και τον γιοιούζαν.

Έκείνος σάν κουφός, δίχως να κινηθή, την κοίταζε μόνο κατάματα, σάν έζω κλεισμένο στο κλουβί.

Τώρα προσκάλεσε να έλθουν και άλλοι όπαδοί του. Κι αν πολιορκούσε το κάστρο; Τι θα γινόταν τότε εκείνη; Η δικόνοια είχε κι άλας μπει ανάμεσα στους δικούς της.

Και τότε, δίχως τον αθένη και άνδρα της για να την ύπερασπίση, ανατόχισε ως το κόκκαλο από ένα άγνωστο τρόπο.

Όπως θύοος ήταν γυναίκα μυαλωμένη και πονηρή, μ' όλα τα λίγα χρόνια της, έμπαστεύθηκε στον εφημέριό της, έναν καλόγερο εύστοφο και με έξυπνα μάτια, και τον έστειλε να έπαύξη την φίλια του κόμιν.

Ο εφημέριος έφερε το μήνυμα στον κόντε. Όπως έφαινονταν ειλικρινής, ο Τζούντις, κάμαριέρα της Σαβίλιας.

Ολόκληρο συμπόσιο, άρχισήκανε την καμπαριέρα της Σαβίλιας.

Πολλές φορές με τα μάτια της έβλεπε φιλιασμένον, πώς έβρισε πολύ σπύο παιχνιδι της κυρίας της.

Μιά μέρα, εκείνος κατάφερε να της πει: κι όπως ήταν γερά και πλεονέκτησε, και κουνέντασε για χορήματα.

Η καμαριέρα συνενηθήρε τότε κι άσυνγενείς του Τζούντις. Έκείνη έσέθησαν πολλά χορήματα.

Να μπειν θύοος στο κάστρο δια της δύοης, δεν μπορούσαν πολλές έπιδες του κόντε έλευθερώσουν τον κόντε δεν έπρεπε.

Τότε η καμαριέρα έβαλε στο γέλο και έδινά ένοος έπογοίον διαδρόμω, και έσέγιωρτή, βράδυ, που έκελη μένος της τωίτας, οι όπαδοί του Τζούντις χόρτασαν στο κάστρο.

Η Σαβίλια ύπερασπίσθη έπ' άκαρπία, δικών της με άπελπισία. Όταν άκου άκου της σάλας φάνηκε ο Τζούντις, πήγανε και τον έλευθερώσανε, κατέβηκε ήθεσε πιά ή άρα της κι έβγαυε τον άνδρα της.

Οι συγγενείς της σφαχθήκανε έπ' άκαρπία, πώς της. Μέσα σ' αυτό το μαζελάκι, μετά θάνατο το φόνεμά της και τα πατούσανε σε ορέματα που τρέχανε χόθηκε κόκκινο χρσάκι κατά γής.

Την πήραν από κε. Άπόρση που έκαμαν τίποτε κακό.

Την έκλεισαν σε μιά χαμηλή κελιά, περιμένη να έλθη ο κόντης, είτε με μόνον ή άνασθη έλπίδα, για να την πιατατή και άνασθη έλπίδα, για να την πιατατή, είτε, που είναι και πιο πιθανό, τον δόση. Άλλά εκείνος δεν φάνηκε ποτέ.

Σάν έζημώωση, την πήραν και την έβγαλαν έξω απ' το κάστρο.

Σ' ένα σταυροδρόμω είδε λίκος σπύο, εκεί κάθε μέρα, ερχούνταν ή Σαβίλια και τον έβλεπε. Δίχως να δγάλη λείει, έχότανε το μίσος της και τα μάτια της έβγαζαν φλόγες.

Τόν κοίταζε καλά, κι έπειτα ξαφνικά πατούσε χάχανα χλειψή. Κι άσοι άωναν το γέλοιο αυτό, που μέσα του κουνόινε μιά τρέλα εκδικήσεως, πδάβαιναν.

Το ύοος της κατάμοντρα χίλιες βροίειες, έβαζε τους λακέδες της και τον γιοιούζαν.

Έκείνος σάν κουφός, δίχως να κινηθή, την κοίταζε μόνο κατάματα, σάν έζω κλεισμένο στο κλουβί.

Τώρα προσκάλεσε να έλθουν και άλλοι όπαδοί του. Κι αν πολιορκούσε το κάστρο; Τι θα γινόταν τότε εκείνη; Η δικόνοια είχε κι άλας μπει ανάμεσα στους δικούς της.

Και τότε, δίχως τον αθένη και άνδρα της για να την ύπερασπίση, ανατόχισε ως το κόκκαλο από ένα άγνωστο τρόπο.

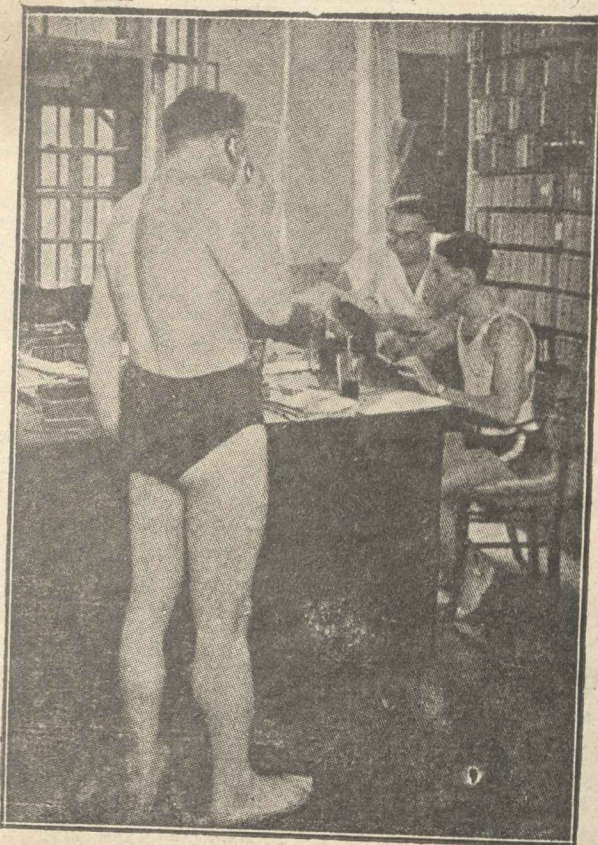
Όπως θύοος ήταν γυναίκα μυαλωμένη και πονηρή, μ' όλα τα λίγα χρόνια της, έμπαστεύθηκε στον εφημέριό της, έναν καλόγερο εύστοφο και με έξυπνα μάτια, και τον έστειλε να έπαύξη την φίλια του κόμιν.

Ο εφημέριος έφερε το μήνυμα στον κόντε. Όπως έφαινονταν ειλικρινής, ο Τζούντις, κάμαριέρα της Σαβίλιας.

Ολόκληρο συμπόσιο, άρχισήκανε την καμπαριέρα της Σαβίλιας.

Πολλές φορές με τα μάτια της έβλεπε φιλιασμένον, πώς έβρισε πολύ σπύο παιχνιδι της κυρίας της.

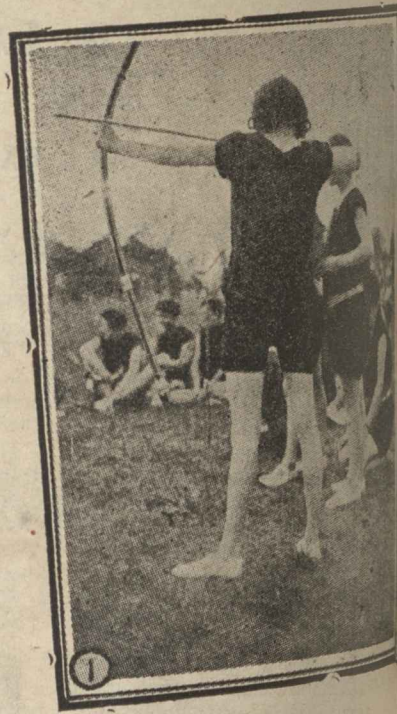
ΑΠΟ ΟΛΟΝ

Στο Βερολίνο η θερμοκρασία είναι τόσο υψηλή, ώστε εις αρκετά γραφεία οι υπάλληλοι εργάζονται με ένδυμα... λουτρού

Ένας πίναξ από την έκθεσιν φρενοβλαβών, περί της οποίας γράφομεν εις την τελευταία μας σελίδα. Προέχεται από ένα τρόφιμον του ασύλου Βιλλεζουίφ, και φέρει τον τίτλον «Εφιάλτης».

1.— Τό ρίψιμο του τόξου αποτελεί μέγα απαραίτητον μέρος κάθε εθνικής εορτής. Μία εικόνα από μία γυναικεία αθλητική επίδειξιν που έγινε στο Παρίσι.

Η γλυκερά Μπίλλν Ντὼβ ἀναπαύεται ἐπειτα ἀπὸ τὴν τρέας, κάτω ἀπὸ μιὰ πρόχειρη τέτα, στὸ Πάρι. Μετὰ συντροφιά τὴν ἀγαπημένην της γάτα.

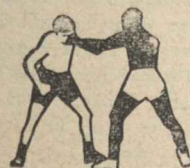
3.— Ὁ Δίντμπεργκ μὲ τὴν σύζυγόν του κατὰ τὴ ταξίδι τοῦ μέλιτος, σὲ μιὰ ξαφνικὴ προσειώσιν στὸ Μίτσελ Φίλδ, στὴν Νέα Ὑόρκη.

... Τὴν Γιούγκ, καὶ ὁ συνάδελφός της Ἐνρίκο Μπεϊφὲρ, τῆς Γκόλντνι, προγευματίζουν, ἐπειτα ἀπὸ τὸ λουτρό τους, χρησιμοποιοῦντες τὸ ... αὐτοκίνητο γιὰ τραπέζιν!

... ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ...

... νὰ νομίζετε ὅτι ἡ μεγάλες καλλιτέχνιδες τῆς δόξης περνοῦν τὰ οἰκιακά ἔργα. Τούταντιον. Ἰδοὺ καὶ δύο ἀποδείξεις: Ἡ Εστερ Ράλστον μαγειρεύει στὴν ηλεκτρικὴ κουζίνα τῆς μεταμορφωμένη Γβὴν Λη δτοιμάζει παγωτὰ γιὰ τοὺς προσκεκλημένους τῆς.

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Κατὰ τὸν τελικὸ ἀγῶνα ποὺ ἐγινε πρὸ ἡμερῶν στὸ Παρίσι διὰ τὸ παγκόσμιον πρωτάθλημα τοῦ τέννις καὶ τὸ κύπελλον Ντέβις, αἱ χιλιάδες τῶν θεατῶν ἐχαιρέτησαν μὲ φρενητιώδη χειροκροτήματα τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ἀλλὰιν Ζερμπά, πρώην πρωταθλητοῦ τοῦ τέννις, τοῦ τολμηροῦ θαλασσοπόρου ποὺ ἔκαμεν τὸν γύρον τοῦ κόσμου μ' ἓνα μικρὸ κατεστράκι ἐπὶ ἑξὶ δρόκλινα χρόνια. Ὁ σημερινὸς γάλλος πρωταθλητὴς Μποροτρά ἀνέβηκε στὴς Κκοκίδες τοῦ Στάδιου Γκαρρὸς καὶ ἠρπάσθη τὸν παλῶ τοῦ φίλου.

Ένας ἄλλος πίναξ ἀπὸ τὴν ... έκθεσιν φρενοβλαβών, περί της οποίας γράφομεν εις την τελευταία μας σελίδα. Παριστάνει τὸν «Ἀνθρωπον», ὀφείλεται δὲ εἰς ἓνα ἀνισόρροπον ηλεκτρολόγον.

ΚΟΜΩΔΙΕΣ

Όταν έκείνο τὸ πρῶτὸ ὁ Ἀλφρέδ Μπελλόν πήγε νὰ δῇ τὸν φίλον του, τὸν ζωγράφον Κλώντ Φερλάντ, τὸν ἤδρε ἀκόμη στὸ κρεβάτι.

Ὁ Ἀλφρέδ Μπελλόν ἀναψὲ τὸ πσιγάρο χωρὶς ὅμως νὰ καθίσῃ, προχώρησε νὰ δῇ ἕνα μισοτελειωμένον πίνακα, στηρίγμενον πάνω σ' ἕνα καβαλέτο. Στράφηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ζωγράφου.

— Δέ μου λές... σοῦ ζητῶ συγγνώμην πού ἀνακατεύομαι σ' αὐτό, ἀλλὰ δὲν βλέπω νὰ δούλεψες πολὺ τὸν τελευταῖον αὐτὸ καιρὸ.

Ὁ Φερλάντ ἔκανε μίαν ἀόριστον χειρονομία.

Ὁ Μπελλόν γύρισε κοντὰ του.

— Ἐλα λοιπόν, γέρον μου, τί σοῦ συμβαίνει;... Εἶσαι στενοχωρημένος... Γιατί;

— Μήπως δὲν μπορέσω νὰ κάνω τίποτα;... Ὁ Φερλάντ ἀναστήλωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν σοῦ ζητῶ ἐκμυστηρεύσεις βέβαια, ἐξηκολούθησε ὁ Μπελλόν. Μὰ ξέρεις τὴν ἀφοσίωσιν πού σοῦ ἔχω. Δοιπόν, νὰ βλέπω ἕνα ἄνθρωπον τῆς ἀξίας σου νὰ μὴ ἐργάζεται πιά, νὰ βυθίζεται στὴν μελαγχολία...

Διεκόπη, ἐδίστασε, καὶ ἐπανάλεξε:

— Ἀκουσε, καλέ μου φίλε, δὲν θάπρεπε ἴσως νὰ στῶ πῶ αὐτό, ἀλλ' ὅπως δὲν ἔχω αὐτὴ τὴ γυναῖκα...

— Ποιὰ γυναῖκα; δὲν ξέρω τί θέλεις νὰ πῇς;

— Πῶς, τὸ ξέρεις πολὺ καλά. Τόσο τὸ χειρότερο, προχώρησε πολὺ, ἐξακολουθῶ. Μὴν ἀναπαύῃς: ἐδῶ καὶ μερικὸς μῆνες συνινητήσα τρεῖς φορές, φεύγοντας ἀπὸ δῶ ὅπου ἤρθα νὰ σε ἰδῶ, τὴν κ. Μπωσάμ ἢ ὅποια ἐρχόταν ἐδῶ...

— Τὴν γνωρίζεις;

— Ἐξ ὅψεως... Τὴν πρόσεξα στὰ κοσμητικὰ κέντρα. Τὴν τελευταία φορὰ, ὅταν σ' ἀφῆσα, τὴν εἶδα ἐδῶ κοντὰ, ἀναγκαστήκα ὁ μὲς νὰ ἐπιστρέψω γιατί ἐξέλασα κάτι νὰ σοῦ πῶ. Ὁ ὑπηρετῆς σου μοῦ εἶπε μὲ κάποια στενοχώρια, πὺς εἶχες φύγῃ... Τότε συνεπέρανα δι...

— Ἐ, λοιπόν, ναί! τόσο τὸ χειρότερο εἶναι ἀλήθεια, τοῦπε! μὰ φορὰ πού τὸ κατάλαβες, προτίμησ' νὰ στῶ πῶ ὅλα. Εἶναι ἀλήθεια. Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία. Ὑποφέρω, ὑποφέρω... Προσπάθησα μάταια νὰ λογιεῖσθαι, νὰ φύγω...

— Ἀκουσε, ὡς τὸν περασμένον χειμῶνα, δὲν ἤξευρα πραγματικὰ τί ἦταν ν' ἀγαπᾷ καίς. Ἐνὰ βράδυ, τὸν περασμένον χειμῶνα, στὸ σπῆτι μίας γρηῃς συγγενοῦς μου, τῆς κ. ντὲ Μπελλόν, πού εἶναι πλούσια καὶ δέχεται πολὺ, ἔλεψα μίαν νέα γυναῖκα ἀρκετὰ ψηλὴ, ἀρμονικὴ μέση σ' ἕνα ἀπλὸ φόρεμα, πού τῆς πήγαινε θαυμάσια, μὲ μαῦρα μαλλιά, μὲ κοκκινωπὲς ἀνταυγίες, ἀσπρὸ δέρμα, γκριζὰ μάτια, χωρὶς νάταν πιθανόν ἐξωριστὰ ωραία, μὰ ἡ ἐκφρασίς τῆς... μίαν ἐκφρασίαν ἀγνῆ, τρυφερή, εἰρωνικὴ καὶ μακρυνὴ ταυτοχρόνως...

— Ἰδοὺ, ἴσως σοῦ φαίνεται ἀνεξήγητο, ἀλλ' ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκείνη στιγμὴ, κατὰλαβα πὺς καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα δὲν ὑπῆρχε πιά γιὰ μένα. Ἐμυθα πὺς λέγονταν Χριστίνα Μπωσάμ καὶ διεῖγε ἕνα σύζυγον πολὺ λίγο ἐλκυστικόν, μὲ μετρία παρουσίαν, καὶ πού ἔλειπε διαρκῶς σὲ ταξείδια... Μὲ παρουσίασαν σ' αὐτὴν...

— Τῆς ἔκανες κόρτε καὶ ἀφοῦ πρῶτα ἀπεκρούσθης, γιὰ τὸ καθήκον...

— Κάθε ἄλλο. Στὰς ἀρχὰς φάνηκε τρομαγμένη, ἢ μάλλον ἐκπληκτῇ. Ἐπειτα δέχθηκε νὰ μ' ἀκούῃ κάπου-κάπου, ἀλλὰ ποτὲ τῆς δὲν φάνηκε νὰ συμπεριφέρεται κατ' ἐλάχιστον τὰ αἰσθηματικά μου. Τὸν πρῶτον καιρὸ πού ζήτησα νὰ τὴν βλέπω ἰδιαιτέρως, ἐκείνη δὲν μου εἶπε τίποτα. Ἐνὰ βράδυ τέλος, μοῦπε ἀποτόμως, χαμηλώνοντας τὰ μάτια: «Θαῤῥῶ».

— Καὶ ἤρθε, δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ στὸν Δὸν Ζουάν πού εἶσαι... Καὶ πάλι ξανάρθε. Δὲν καταλαβαίνω τὴν μελαγχολία σου, ἀγα-

πητὲ μου. Σὺ τὴν ἀγαπᾷς, ἐκείνη σ' ἀγαπᾷ...

— Δὲν ξέρω ἂν μ' ἀγαπᾷ, εἶπε σκυθρωπὰ ὁ Φερλάντ. Ὅχι, δὲν ξέρω τίποτα, καὶ αὐτὸ εἶναι πού μὲ βασανίζει. Ποτὲ, ἀπὸ ἕνα χρόνον καὶ πλέον πού εἶναι ἐρωμένη μου, δὲν μοῦ δόθηκε ἀπόλυτα, δὲν εἶχε γιὰ μένα μίαν ἥλικὴ ἐγκατάλειψιν, μίαν αἰσθηματικὴν συγκίνησιν. Δί-νεται καὶ φυλάσσεται. Τί εἶμαι γι' αὐτήν; Δὲν τὸ ξέρω. Ζηλεύω, ὑποφέρω ὅταν ἀργίει στὰ ραντεβού μας, ὅταν τὴν περιμένω ἐρμαιο τῆς ἀνυσυχίας μου, γεμάτος φόβον μήπως δὲν ἔρθῃ, πρᾶγμα πού τῆς συνέβαινε συχνά, ἢ μήπως δὲν ξανάρθῃ πιά ποτὲ, πρᾶγμα πού θὰ συμβεῖ. Τὸ ξέρω... Τὸ ξέρω, καὶ αὐτὸ εἶναι φοιττό!

Ἐκάρθησε καὶ ἔμεινε σιωπηλός, κοιτάζον-τας κατ' εὐθείαν μπροστά του μὲ ὄψος πολὺ δυστυχισμένον. Ὁ Ἀλφρέδ Μπελλόν τὸν παρατηροῦσε μὲ οἶκτο, καὶ θαύμαζε τὴν ἰσχὺ τῆς ἀγάπης.

— Μὰ φίλε μου, εἶπε ἐπὶ τέλους, λογικέ-

— Ἀκουσε, καλέ μου φίλε: αὕτη ἡ γυναῖκα...

— Δὲν ἀντιλαμβάνεσαι πὺς σ' ὅλα τὰ ση-μεῖα εἶσαι ἀνώτερος ἀπὸ τὴν μικρὴ αὐτὴν... Μὲ σκόττιες. Αὐτὸ δὲν πᾶει νὰ πῇ τί-ποτα.

— Ἀλλὰ μὰ φορὰ πού φθάσαμε ὡς ἐκεῖ τὰ πράγματα, βρίσχω, ὅπως καὶ σὺ πῶς εἶναι πολὺ προτιμότερο νὰ τὰ μάθης ὅλα... ἀφοῦ δὲν σοῦ φθάνει νάχῃς γιὰ τὴν ὥρα μίαν γυναῖκα πού σ' ἀρέσει καὶ πού δὲν σ' ἐνοχλεῖ μὲ κρίσεις ἐξאלλες αἰσθηματικότητος... Δοι-πόν, γιὰ ὅλα αὐτὰ, φίλε μου, δὲν βλέπω παρὰ ἕνα μονάχα τρόπο...

Τοῦ ἐξέθεσε τὸν τρόπον, τὸν ὅποιον ὁ Φερ-λάντ παρεδέχθη, κατόπιν συζητήσεως.

— Δοιπόν, συνεπλήρωσε ὁ Μπελλόν, θὰ ἐ-νεργήσῃς;

— Ναί, σήμερα μάλιστα. Θέλω νὰ μάθω.

Ὁ Ἀλφρέδ Μπελλόν ἔφυγε. Ὁ Φερλάντ ἔμεινε μόνος στὸ ἀτελιέ. Ὅταν ἔφθασε ἀργοπορευμένῃ ἡ κ. Μπωσάμ, τὴν δέχθηκε χω-ρὶς μελαγχολίας καὶ κλάψες, ἀλλὰ χαμογε-λώντας.

Τῆς ἔκανε κομπλιμέντα γιὰ τὴν ομορφί-αν καὶ τὸ φόρεμά της, ἔπειτα ἔγινε σοβαρός.

— Ἀγαπημένη μου Χριστίνα, ἔχω κάτι νὰ σὰς πῶ. Εἶναι πολὺ ὀδυνηρὸ γιὰ μένα, γιατί ἡ ὥρες πού μοῦ δίνετε εἶναι ἀπὸ τῆς μεγαλείτερας χαρὲς τῆς ζωῆς μου... Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! κάθε πρᾶγμα ἔχει τὸ τέλος του.

Ἡ ἀγάπη μου γιὰ σὲ παρῶν παρῶν, μὰ πρέπει νὰ ἀπουσιάσῃ ἀπὸ τὴν μακρυνὴ διάστημα... Δὲν ξέρω πὺς ἔλαβες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

ΤΡΙΟΛΕΤΤΑ

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές... Τοῦ κάκου καὶ ἂν γελᾷς, παρὰ καὶ ἂν κλαίς, δὲ νάθῃ ἕνας καιρὸς πού θὰ σοῦ τῆσῃς, ἢ ἐλπίδες σὰν πετῶν ἢ τρελλές...

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΝΕΙΡΟΠΛΕΧΤΟ

Σὰν μίαν γλυκεῖαν ὄπτασίαν, κάτασπρα ντυμέ-νῃ, σὰν κάτι πού μόνο στὴ νύχτῃ γεννιέται μ' ὅτι ὁμορφότερο τοῦ χαρίζουν σπάνια θέλ-γητρα, ἤλθες καὶ μὲ βήρες στὴ σκοτεινὴ κα-μαρούλα μου.

Πέταξες ἀπὸ πάνω μου σὰν γλυκὴ μυθικὴ πουλίαν καὶ ἤλθες καὶ καθήσῃς πάνω στὸ προσέφαλό μου... Ἀπλώσα τὰ χέρια μου καὶ σ' ἔπιασα... καμμιὰ ἀντίστασιν δὲν ἔ-φερες στὸ ἀγγίγμα αὐτό! Δὲν ἐνοιώσα τὴν καρδοῦλάν σου νὰ κτυπήσῃ πὺς πολὺ, οὔτε εἶδα τὰ ματάκια σου νὰ μὲ κοιτάζωσιν πὺς δειλὰ καὶ φοβισμένα.

Ἀπεναντίας!... ἡ ματιά σου, μέσ' στὸ τεριμένον σιάφωφός ἐλαμψε... καὶ ἡ λάμψις τῆς σκορπίστῃς σὰν ἀνταύγεια ῥοδόπλῃστη. Τὰ χεῖλάκια σου σιγάνωξαν... καὶ τὸ σιγά-νοισμα αὐτὸ μοῦ χάρισε τὸ χαμῶγελο τῆς ἀνα-κούφισης. Τὸ κορμιά σου σπαρτάρισε...

καὶ τὸ σπαρτάρισμα τὸν ἔξερνε ἕνα βαθύ, ναρ-κωτικὸ καὶ γλυκὸ ἄρωμα.

Σ' ἔσφιξα τότε στὴν ἀγκαλιά μου, ὦ! ὑπέ-ροχῃ θεά.

Σ' ἔσφιξα μὲ δυνάμιν, μὲ πάθος τρελλό, ἀ-συλλόγιστο, μεθυσμένον ἀπ' τὸ πανώροχο σὺν-όλο σου.

Διὸ μοῦκίλες ἀπ' τὰ χερσά σου μαλλιά χά-δεψαν τὸ μέτωπό μου!... καὶ ἐνοιώσα τότε μέσα μου κάτι ν' ἀνάβῃ καὶ σερπὼν ἄτμοις καὶ νὰ μὲ πνίγῃ... ἔβλεψα νὰ σ' ἀφίσω ἀλλὰ ἡ γλυκεῖα καὶ κερνία μορφὴ σου στά-θηκε παρασυνάκριση.

Καὶ ἀποχανοιμένον, ναρκωμένον ἀπ' τὸ σιάφωφός καὶ τὴν παρουσίαν σου, τρελλὸς ἀπὸ τὸν πόθο, ἄφησα τὰ χεῖλιά μου γεμάτα φλόγαν καὶ κολλήσων πάνω στὰ δικά σου γιὰ νὰ ρου-φιζῶ ὅλη τὴ θεῖαν σου ομορφίαν.

Ἐνὰ σπινθῆρα ἐξορῆς τὸ καντήλι πού σιγά-σθινε, καὶ μέσα σ' αὐτὸ χάρηκες σὰν ὄπτασις γλυκεῖα, ὅπως καὶ σὰν ὄπτασις ἡλθες.

